

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Németh Zoltán László Ügyvédi Iroda (fél címe 1., eljáró ügyvéd: dr. Németh Zoltán László) által képviselt Dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Kelemen, Mészáros, Sándor és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 2., eljáró ügyvéd: dr. Balázs Gábor) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 9. napján meghozott 19.P.20.293/2015/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét azzal, hogy a ... oldalon közzétett, 2014. január 30. napján kelt Nyilatkozat elnevezésű közleményben azt a valós tény, miszerint a felperes állítólagos ügynöki múltját az egyes fontos tisztségeket betöltő személyeket ellenőrző bizottság vizsgálta és a felperest nem találta érintettnek, abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felperest politikai jutalmazásként tisztázták az ügynökvád alól.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül a felperesnek eljuttatott magánlevélben ismerje el a fenti jogsértés tényét és emiatt bocsánatkérését is fejezze ki a felperesnek.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy 15 napon belül távolítsa el a ... oldalról a 2014. január 30. napján kelt Nyilatkozat elnevezésű közleményt.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forintot.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa első- és másodfokú perköltséget és külön felhívásra a Magyar Államnak 56.000 (ötvenhatezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg külön felhívásra a Magyar Államnak 28.000 (huszonnyolcezer) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az ... műsorában meghívott vendégként a ...ot jelenleg vezető alperest kritizáló nyilatkozatokat tett, kifejtve, hogy alperes nem lehetne a ... elnöke, mivel az ... volt tagja nem lehetett a párt elnökségének a tagja, így a párt elnöke sem. Kérdésre elmondta, hogy önmagát sem tekinti a ... elnökének, kitűzte azonban 2014. augusztus 20-ára az ...i Nemzeti Parkba a ... Nagygyűlését, mert célja a ... feltámasztása. Az alperes másnap nyilatkozatot tett közzé az fkgp.hu honlapon, amelyet a felperes sérelmezett.

Felperes keresetében annak megállapítását kérte a Ptk. 75. § (1) bekezdés, 76. §, 78. § (1) bekezdése alapján, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát, illetve jóhírnév védelméhez való jogát azzal, hogy a 2014. január 30-án az interneten közzétett nyilatkozatában a felperesről valótlanul állította, hogy állampárti ügynök, valótlanul állította, hogy „a ... név a „politikai bohóc” szinonimája, az igazi ... Trebitsch, továbbá az igazi ... igazi rejtő jenői figura volt (igazi Trebitsch). Kérte az alperest kötelezni elégtétel adásra, az internetes nyilatkozat eltávolítására, valamint 300.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy az Antall-kormány által felállított bizottság egyértelműen megállapította, hogy a beszerzése sikertelen volt. A felperes előadása szerint a közélettől visszavonult, csak korlátozott mértékben tekinthető közszereplőnek.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperest nem nevezte ügynöknek. A kifogásolt közlések a véleménynyilvánítás szabadságának kereteit nem lépik át.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek bruttó 30.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a magyar politikai élet vezetőinek állítólagos vagy valódi titkosszolgálati, illetve ügynöki múltja a rendszerváltozás óta többször is keltett politikai vihart. Az első ilyen ügy a felperesé volt, amikor is 1991-ben a volt miniszterelnök zárt borítékban kívánta átadni a felperes részére a vele kapcsolatos feddhetetlenségi vizsgálat eredményét tartalmazó dokumentumot, felperes azonban ezt nem volt hajlandó átvenni. A felperes több ízben úgy nyilatkozott a médiában, hogy a Belügyminisztérium III/III. Csoportfőnöksége megpróbálta beszervezni ügynöknek, de a beszerzési nyilatkozatát összetépte és soha nem került sor a beszerzésére. A felperest az átvilágítási eljárás sem találta érintettnak.

Az alperes a honlapon közzétett 2014. január 29-én kelt „Nyilatkozat” című közleményében arról tájékoztatót, hogy az első ciklusban a felperest riogatták azzal, hogy 1990 előtt ügynök volt „...” fedőnévvel, felperes ... megyét képviselte. Közölte, hogy az erről szóló dokumentumot a volt miniszterelnök nyújtotta át neki borítékban. Többen látták, hogy kinyitotta a borítékot és a széthajtott papíron ott állt az érintettségéről szóló megállapítás, azonban ahogy dörzsölt ügyvédhez illik, összehajtva visszaadta azt, hangoztatva, hogy így akarják a valóságot meghamisítva tönkretenni a karrierjét. Tájékoztatót, hogy pár év múlva már rendelkezésére is állt az új dokumentum, mely igazolta, hogy ártatlan és nem volt ügynök. Közölte, hogy akkor már a miniszterelnököt ...nak hívták, aki nem volt hálátlan, hogy egy „bohóc” naponta felállt az Országgyűlésben és harsogta: „monnyon le!”. Ezért az ingyen népszerűségért a rossz nyelvek szerint járt egy kis gesztus, amit nevezhetünk „alaposabb igazságfeltáró vizsgálatnak” is. Arra következtetett, hogy azért nem lehetett az ... szereplője az igazi ..., mert akit korábban azzal gyanúsítanak, hogy ügynök volt, az vigyáz arra, hogy viselkedése ne a korábbi gyanút erősítse.

A nyilatkozatban közölte azt is, hogy az a szánni való bácsika, aki előző nap az ... vendége volt, arra sem emlékezett, hogy az igazi ...-Trebitsch valaha kormánytag volt egy általa tehetséges kezdőnek titulált miniszterelnök beosztottjaként. Az igazi ... igazi rejtő jenői figura volt (igazi Trebitsch) államférfiként is. Közölte, hogy az igazi ... nem nyilatkozhatna badarságokat volt pártjával kapcsolatban, és nem hirdethetne ...en nagygyűlést.

Az elsőfokú bíróság ítéletében idézte Magyarország Alaptörvényének (Alaptörvény) II. cikk, VI. cikk, IX. cikk, XXIV. cikk részletét, a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdés, 78. § (1) bekezdés, 84. § (1), (2) bekezdéseit, a PK 12. számú állásfoglalást, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatát, 7/2014. (III. 7.) AB határozat indokolásának részleteit, a 3/2014. (IV. 18.) AB határozat indokolásának részleteit.

Döntésében elsődlegesen vizsgálta, hogy a felperes közszereplői minősége megállapítható-e. Arra a következtetésre jutott, hogy a sérelmezett szövegrészek felperes kizárólagos korábbi közéleti tevékenységéhez kapcsolhatóak, valamint a sérelmezett nyilatkozat kiadásának apropója pedig a felperesnek az ...-beli szereplése volt, amely során a felperes volt elnöke kritikával illette a párt jelenlegi vezetését. A médiában való felperesi szereplés ezért olyan közszereplésnek minősült az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, amely kapcsán a megfogalmazott kritikát a felperesnek fokozottan tűrnie kellett.

A Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásban írtakra figyelemmel a teljes szöveggörnyezetet is értékelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes előző napi médiaszereplése kapcsán alkotott véleményt az alperes, melynek értelmében a felperes szereplését abszurdnak tekintette. Véleménynyilvánítás volt az is, hogy a ... név a politikai bohóc szinonimája, az igazi ... Trebitsch és az igazi ... igazi rejtő jenői figura volt. Álláspontja szerint az így megfogalmazott vélemény, különösen közszereplő vonatkozásában és választási kampányidőszakban, nem sérthetik a felperes emberi méltóságát, illetőleg személyiségét, jóhírnevét sem.

A felperes által kifogásolt ügynöki múltra vonatkozó részt értékelve úgy foglalt állást, hogy a nyilatkozat nem állította egyik részében sem azt, hogy a felperes ügynök volt. Az írás arra az időszakra vonatkozott, amikor felmerült annak a lehetősége, hogy a felperes ügynök ügyben érintett. Erre utal a szöveg azon részlete is, miszerint az első ciklusban azzal riogatták, hogy 1990 előtt ügynök volt, ... fedőnéven, illetve, hogy azzal gyanúsították, hogy ügynök volt. Az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint a szavak általánosan elfogadott jelentése, illetőleg a nyilatkozatot elolvasó átlagolvasó értelmezése alapján az alperes nem tett olyan kijelentést, hogy a felperes ügynök volt, ezért valótlán tény nem állított.

A per tárgyát képező nyilatkozat összességében erősen negatív hangvételű, amely kritika érinthette a felperes szubjektív érzékenységét, azonban a sérelmezett egyes szövegrészek, illetve a teljes írás nem indokolatlanul sértő, bántó, megalázó, ezért nem lépte át a szabad véleménynyilvánítás Alaptörvény biztosította kereteit. A felperesnek a sérelmezett közléseknek, mint a közéletben szerepet vállaló személynek tűrnie kellett. Kiemelte, hogy az Alkotmánybíróság hivatkozott határozataiban is kifejtette, fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak. A felek közötti vitát, közéleti vitának tekintette, amely nyilvánvalóan érintette a felek személyiségét, azonban csak annyira, amennyire ez a köztudat számára is nyilvános volt, a bírálat jogsérelmet nem idézett elő.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását. Hangsúlyozta, hogy a felperes már csak korlátozott mértékben volt közszereplőnek minősíthető a nyilatkozat megtételekor.

Az alperes 24 évvel később, 2014. január 30-án minden ténybeli alapot nélkülöző lejáratozó szándékú nyilatkozattal tényként terjesztette az 1990-ben vele szemben politikai indíttatásból keletkezett ügynökvádát. Hangsúlyozta, hogy 1997-ben nemcsak minden gyanú alól mentesítette a testület a felperest, hanem megállapította azt is, hogy az állampárti szervek kényszerítőeszközök alkalmazásával sem tudták a felperest rábírní arra, hogy ügynöki tevékenységet vállaljon. Az elsőfokú eljárásba becsatolta az erre vonatkozó határozatot, illetve a 101-175/39/4/1978. számú állampárti határozatot. Megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak ezeket a tényeket értékelnie kellett volna, ezekre tekintettel az alperes valótlánul terjesztette az ügynök gyanút.

Álláspontja szerint megalapozatlan az a következtetés, hogy a sérelmezett nyilatkozat két kiemelt közszereplő egy kiemelt közügyben keletkezett politikai véleménye lenne. Az alperes tudta, hogy valótlánul vádolta a felperest ügynök gyanúval, ez nem minősül a közügyek megvitatásának.

Indokolása szerint az alperes ügynökvádját azzal igyekezett elhíttetni, hogy a ... fedőnévre akként utalt, hogy rámutatott, miszerint ... megyéből származik. Az ügynök gyanút a vitathatatlan tény rangjára kívánta emelni ... volt miniszterelnökre való hivatkozással, valamint azzal a tudva valótlánul terjesztett tényállítással, hogy többen is látták az ügynöki érintettségéről szóló bizonyítékot, a „széthajtogatott papírt”. Ugyancsak tényállításként állította, hogy a felperes dörzsölt ügyvédként tagadta meg a minősítés átvételét. Erre a dörzsölt ügyvédi magatartásra utalva közölte azt is, hogy pár év múlva rendelkezésre állt az új, felperest az ügynökvád alól tisztázó, ártatlanságát alátámasztó dokumentum. Az alperes ezen kívül kifejezetten tényként állította, hogy azért mentesítették az átvilágító bírók az ügynök gyanú alól a felperest, mert az Országgyűlésben „bohócként” szívességet tett ...nak. Ezekből a körülményekből kitűnik, hogy az alperes felperest ügynökként rágalmozta.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes írásából az a szándéka tetten érhető, hogy minden áron sértegesse a felperest, a nevével és korával kapcsolatos ízléstelen mondatok nem a politikai vita körébe tartoznak. Álláspontja szerint az alperesi állításokat már csak az óriási időeltérések miatt sem lehetne a felelősséggel gyakorolt véleménynyilvánítás szabadságába tartozónak tekinteni, tartalmukban, kifejezési módjukban túlléptek a szabad véleménynyilvánítás határait.

A Trebitschre utalás jelentése értelmezése szerint az, hogy a felperes szélhámos, ami szintén túlterjeszkedik a véleménynyilvánítás szabadságán.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, tisztázta a sérelmezett szövegek kontextusát, egyetértett az elsőfokú bíróság jogszabály értelmezésével. Kiemelte, hogy a felperes közszereplő, a tényállításokat a társadalmi érintkezésben elfogadott jelentésüket tekintve kell értelmezni. A büntetőbíróság is azt állapította meg, hogy a nyilatkozat nem tartalmaz olyan alperesi kijelentést, hogy a felperes ügynök.

A fellebbezés kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság a döntésével és következtetéseivel - az első sérelmezett kitétel kivételével - egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperesi nyilatkozatban szereplő kitételek felperes közszereplésével függtek össze. A sérelmezett nyilatkozat tárgyát a felperesnek mint volt pártelnöknek, parlamenti képviselőnek és miniszternek a politikai, kormányzati szereplésével, valamint ezzel összefüggően az ügynökvád gyanújával és annak tisztázásával kapcsolatos múltja képezte. Az alperes nyilatkozata ezen túlmenően a felperes közéleti megnyilvánulására adott reakció volt, a felperes egy politikai párt volt elnökeként a médiában a párt jelenlegi elnökét kritizálta,

valamint a párt újraszervezéséről, nagygyűlés összehívásáról, azaz politikai cselekvések körébe tartozó terveiről számolt be. A felperesnek ezért az elsőfokú bíróság által helyesen idézett 7/2014. (III. 7.) AB határozatban írtakra figyelemmel a közügyeket, közszereplést érintő véleménynyilvánításra vonatkozó fokozottabb tűrési kötelezettsége fennállt a sérelmezett kitételek tekintetében.

A politikai bohóc meghatározás, a felperesnek Rejtő Jenő figurájához (Trebitsch) hasonlítása, ...-Trebitsch megnevezése kapcsán az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. Ezek a jelzők, fordulatok nem tényállítások, hanem a felperes politikusi magatartásának, tevékenységének erőteljes, felfokozott véleményezését, kritikáját fejezték ki, amit a felperes közszereplőként a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban foglaltak alapján el kellett viseljen. A politikai bohóc és egy rejtő jenői figurához hasonlítás, valamint ennek eszközeként a névvel összekapcsolt irodalmi név kifejezőmódjában nem indokolatlanul sértő, bántó, megalázó a politikai közbeszédben. A Trebitschhez hasonlítás legfeljebb a politikai szélhámosságra vonatkozó vélemény, azonban nem utal arra, hogy a felperes bűncselekményt követett el. A felperest ál- és valódi személyiségén keresztüli kritizálása a kritika kifejtésének megengedett eszköze, irodalmi értéktől függetlenül megengedett szerzői fordulat. A felperes korával kapcsolatos jogsértő kitélt a keresetében nem kifogásolt, ezért az a fellebbezés tárgyává sem volt tehető.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével is, hogy a kifogásolt nyilatkozat nem tartalmaz a felperes ügynök voltát kifejezetten állító fordulatot, az alperes maga is azzal védekezett, hogy nem állította, hogy a felperes ügynök volt. Azok a fellebbezésben hivatkozott okirati bizonyítékok, amelyek a felperes érintettségének hiányát megerősítették ezért a jogvita eldöntése szempontjából irrelevánsak voltak. A felperes az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében azonban azt is kifogásolta, hogy az alperesi állítások összességében olyan színben tüntetik fel, hogy ügynök volt. A Ptk. 78. § (2) bekezdése alapján a valós tények hamis színben feltüntetése is jóhírnév megsértését jelenti, ezért azt is vizsgálni kellett, hogy valótlán tényállítás helyett a sérelmezett tartalom keretei között az alperes felperest ebben a hamis színben tüntette-e fel.

A Ptk. 78. § (2) bekezdése szerinti valós tények hamis színben feltüntetése az érintettre nézve fontos tények elhallgatásával, elferdítésével, illetve valós tények megtévesztő csoportosításával idézhető elő. Az alperes számos körülményt idézett fel a felperes ügynökmúltjának felvetődésével kapcsolatosan, melyek önmagukban nem voltak alkalmasak jogsérelem megállapítására.

Az alperes azonban a felperes ügynökmúltját látszólag erősítő, érintettségének hiányát gyengítő körülmények kiemelése mellett összefüggést teremtett a vizsgálat eredménye és aközött, hogy a Horn kormány ideje alatt született meg az egyes fontos tisztségeket betöltő személyek ellenőrzéséről és a Történeti Hivatalról szóló 1994. évi XXIII. törvény (Eftb. tv.) 1. §-a szerinti átvilágítás felperesre kedvező igazoló dokumentuma. A felperesre kedvező, törvény szerint lefolytatott érintettségi vizsgálatot - rossznyelvekre hivatkozással, de attól el nem határolódva - politikai jutalmazásként feltüntetve, alaposabb igazságfeltáró vizsgálatként idézőjelbe téve relativizálta.

A fenti megfogalmazásban, szerkesztésben az ügynökmúlttal kapcsolatos vizsgálatok eredményéről a nyilatkozatot olvasóban az a kép alakul ki, hogy a felperes ügynök volt, az ügynökvád alól az érintettségét vizsgáló átvilágító bírák (az Eftb. tv. 5. § (5) bekezdése szerinti bizottság tagjai) politikai jutalmazásként tisztázták, a parlamenti felszólalásainak köszönhetően. Az alperes ezt az összefüggést semmivel sem támasztotta alá, nem is hivatkozott annak ténybeli alapjaira. Az Eftb. tv. 5. § (1), (6) bekezdése alapján az átvilágítást végző bizottság tagjai bírák, függetlenek, és csak a

törvényeknek vannak alárendelve. Ezzel az alperesnek, mint pártelnöknek is tisztában kellett lennie, a nyilatkozat hangvételére és az ügynökváddal kapcsolatos közlései megfogalmazására tekintettel jóhiszeműségére nem hivatkozhatott. A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat és a 7/2014. (III. 7.) AB határozat alapján a véleménynyilvánítás szabadsága a jóhiszemű kommunikációt védi, a tények meghamisítását azonban nem. Ennél fogva a nyilvánvalóan alaptalan politikai pletyka lejárató célzatú terjesztése sem állt a véleményszabadság védelme alatt.

Valós tények rosszhiszeműen hamis színben feltüntetését a felperes közszereplésével összefüggésben sem köteles elviselni, ezért a másodfokú bíróság a Ptk. 78. § (2) bekezdése és a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította a jogsértést a sérelmezett tartalom keretei között a rendelkező részben foglaltak szerint. A polgári bíróság a Pp. 4. § (1), (2) bekezdése alapján a büntetőbíróság felmentő ítéletéhez nincsen kötve, a büntetőbíróság a valós tények hamis színben feltüntetését a rendelkezésre álló adatok szerint nem vizsgálta.

A jogsértés megállapítására tekintettel a bíróság rendelkezett a Ptk. 84. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elégtétel adásáról. A másodfokú bíróság szerint a jogsértés jellegére tekintettel a magánlevélben történő bocsánatkérés szükséges és megfelelő elégtételt jelent. A felperesnek lehetősége van rendelkezni arról, hogy az elkövetett jogsértés nyilvánosságát figyelembe véve az elégtételt adó magánlevelet milyen körben hozza nyilvánosságra.

A kifogásolt nyilatkozat jelentős része foglalkozott a felperessel kapcsolatos ügynökváddal, a jogsértő tartalmától annak szerkezete miatt nem volt megfosztható, ezért a Ptk. 84. (1) bekezdés § d) pontja alapján a jogsértés megszüntetéseként rendelkezett a másodfokú bíróság a jogsértés objektív következményeként a keresettel egyezően a nyilatkozat eltávolíttatásáról.

A másodfokú bíróság a Ptk. 84. § e) pontja és a Ptk. 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdése alapján a nemvagyoni kártérítés iránti igényről is döntött. Az ügynökvádra a belföldi közélet és a közvélemény kiemelkedően érzékeny, az ezzel kapcsolatos jogsértés súlya jelentős, az alperes magatartása felróható volt. Az ügynökmúltilal kapcsolatos magyarázkodással együtt járó hátrányok a Pp. 163. § (3) alapján tanúbizonyítás nélkül is köztudomású ténynek tekinthetők. Az igényelt 300.000 forint nem vagyoni kárigény az ilyen típusú jogsértések esetén a bírósági gyakorlat szerint, a köztudomású magyarázkodáson túli hátrány bizonyítása nélkül is, a Pp. 206. § (1), (3) bekezdése alapján megállapítható nemvagyoni kártérítés összege alatt maradt, ezért annak megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alperest a keresettel egyezően.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, egyebekben a per főtárgya tekintetében helyben hagyta.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a fellebbezés részbeni eredményességére, a jogsértés megállapítására, az alkalmazott jogkövetkezményekre és a közlések súlyára figyelemmel a pernyertesség-pervesztesség aránya az első- és a másodfokú eljárásban is 2/3-1/3 arányra módosult. Ennek figyelembe vételével a Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően határozott a másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányában fizetendő első és a másodfokú perköltségről. A jogi képviselők javára egyaránt az elsőfokú eljárásért 30.000 forint + áfa, a másodfokú eljárásért 15.000 forint+áfa munkadíjat vett figyelembe az elsőfokú eljárásban megállapított perköltségre figyelemmel és a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, illetve az (5) bekezdése alapján a másodfokú bíróság.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. július 8.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró